

Atilla és Buda, a szkíta-hunok hagyatéka

Annyira nem illik a szkíták világába a testvérgyilkosság, annyira tudható, hogy nem ez volt a leglényegesebb eseménye a hunok európai nagyjelenetének, hogy leginkább az érdekelt, vajon az ARVISURA szerint mi is volt Atilla és Buda valódi küldetése és szerepe ebben.

Azonban, mielőtt elmerülnénk az Arvisura regében, lássuk előbb, mit is olvashattunk egy korábban napvilágra került – ám agyonhallgatott és szándékosan, avagy sem, de ugyancsak félreértelmezett – regénkről, a Tárih-i Üngürüszről egy hozzáértő tollából!

„Az Üngürüsz népet a meghatározatlan ősidőbe datálni, mint ősi közeget, ugyancsak jogos. Boris Perlov szumerológus joggal hívta fel a figyelmet Tatárlakával kapcsolatban a szumeroidák 7 ezer évvel ezelőtti jelenlétére a Kárpát-medencében, mégpedig fejlettebb írásbeliséggel, mint a két folyó vidékéé. A tatárlakai ugyanis ezer évvel korábbi annál. A Tárih-i Üngürüsz tehát a honviszafoglalások különböző eseteit kíséri figyelemmel, és érdekes; amint Attila megjelenésekor (110. fólia) ezt írja: 'Jobb és bal oldalán arany, ezüst és acél karosszékeken Üngürüsz fejedelmei, hősei és főurai ültek, s némelyikük karba tett kézzel szolgálatára készen állt.'

Vagyis nemhogy Árpádékat, de Attilát és már Hunort is így várták Üngürüsz urai. Ez magyarázat arra nézve is, miért változik meg a hunok és Hunor neve Hüngürüszre. Attila a közös ős fia volt. Nem csoda, ha várták, és mikor megérkezett, tisztelték. Tehát a Hunor névvel, illetve az Üngürüsz névvel a népet jellemezték, Magor neve a vallást, az ismereteket, a magyar vallást jelenthette.

...Szinte kétévenként indítottak a rómaiak hadjáratot. Amikor ők nyugton voltak, az Üngürüszök támadtak. A Tárih-i Üngürüsz ennek is emléket állít. Róma azért érte el ekkor legnagyobb kiterjedését (értsd: volt éppen akkora északon és keleten), mert beleütközött a pártus-hun-szkíta falba. Bebizonyította azt is ez a római kultúra, hogy lényegesen alacsonyabb rendű. Attila Róma megtörésével a beszélő szerszám rendszerét (rabszolgatartó rendszer) szüntette meg Európában, ezzel új korszaknak nyitva utat. Ezért nevezik Attilát annyi nép hagyományában hősnak, míg a rómaiak átkozzák, amin nincs mit csodálkozni. De egyúttal ezért is bosszantó, hogy Rómából hozzák nekünk azt a hitet, amelyet a szumír Gilgames mágus papjai terjesztettek el Egyiptomig és onnan Rómába.”

Részlet Geönczeöl Gyula a Tárih-i Üngürüszhöz írt előszavából

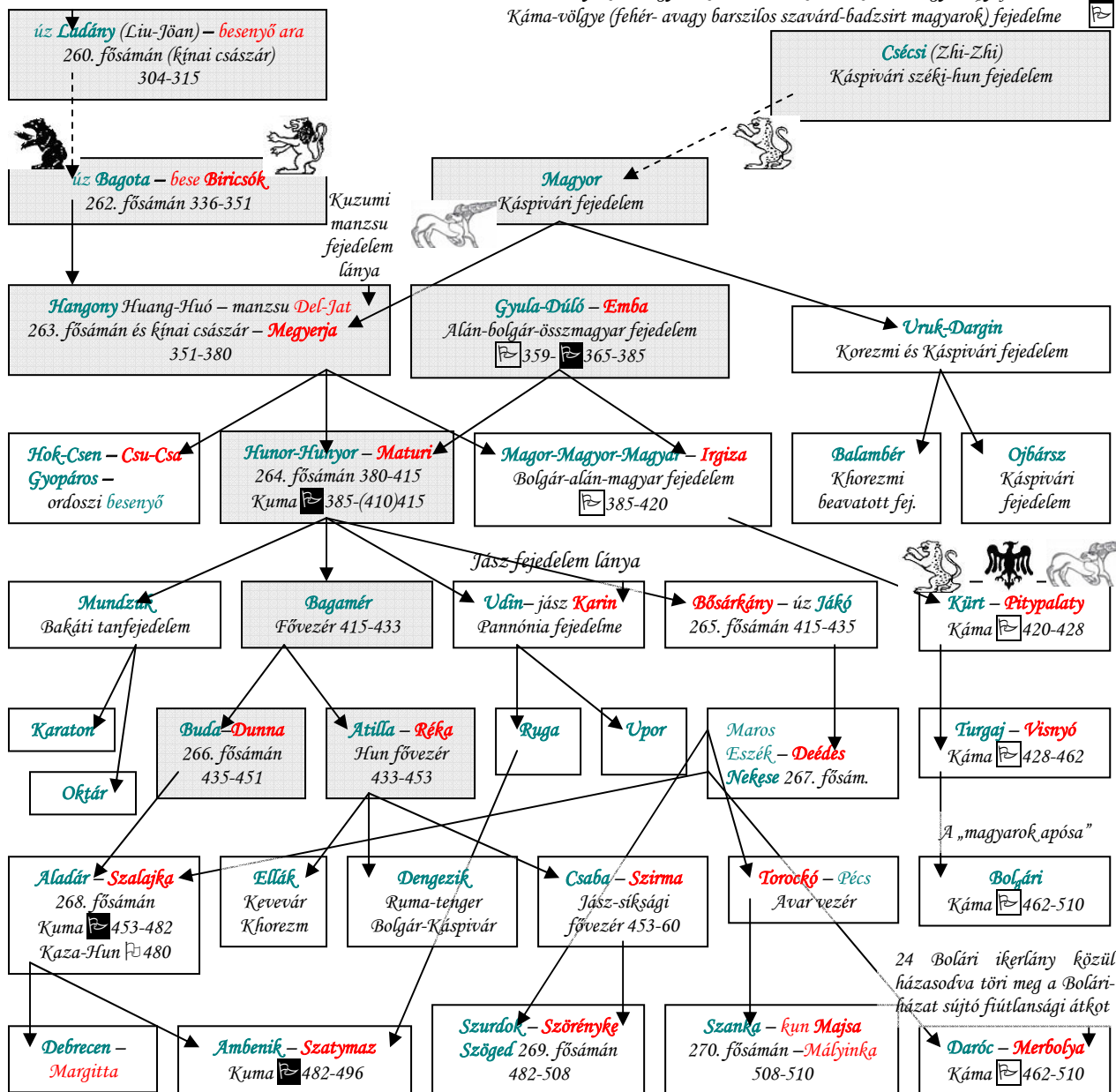
A 13921. tűzszerzési évben, azaz a hunok 4453. medvetoros évében (Kr.u. 413.) megszületett Csatári aranyasszony háborgó lelkének örököse, Bagamér-Bendegúz első fia, a nagy folyam, [Itil-Etil] Atilla, akit rövidesen öccse, az éltető föld, Buda [Bodó-Beléd-Buzád] is követett.

Kezdjük azzal, hogy a világ emlékezetében Atilla [a HUN] a hunok leghíresebb unokája, sőt, „királya”. A magyarok emlékezetében Atilla és Buda a hunok két kimagasló alakja. Azonban az Arvisurában Atilla és Buda, Hunyor fősámánnak nem egyedüli meghatározó unokái voltak. Már Hunyor és Magyor, a legendás ikrek idejében is híres beavatottak születtek szinte egy időben. Anyai nagybátyjuknak, Uruk-Darginnak és Embának fia, Gém is híres beavatottként lett Balambér néven a Szent-Lándzsa Szövetség legfőbb fejedelme, s fivére, Ojbársz lett apjuk Káspivári Birodalmának örököse. Hunyor fiai, Udin-Odin, Mundzuk és Bagamér-Bendegúz, mind örökölték Csatári aranyasszony dörgő lelkét, amiről Atilla esetében már regéket meséltek. S az unokafivérek, Udin fiai, Ruga és Upor akárcsak Mundzuk fiai, Karaton és Oktár is óriási hírnévre tettek szert, mire eljött Bagamér fiainak, Atillának és Budának ideje. Azaz, nemcsak az ő esetükben volt különös éle minden megmérettetésnek. Már atyjuk is úgy lett fővezér, hogy nem ő, hanem fivére, Udin volt a sámánelőzködés nyertese, de a fővezéri tisztségért rendezett pusztaszeri Nagy-Süánt öt lóhosszal mégis neki sikerült megnyernie.

Udin szerencsétlenségére nővérük, Bősárcány lett a hunok aranyasszonya, akinek választott férje egyben a fősámáni tisztre is esélyes lett. Így lett az új Jákó a fősámán Udin helyett. Bakát-Bugát központban Mundzuk volt a tanfejedelelem, Balambér pedig a beavatott fejedelem, azaz a híres ötösfogat összes tisztsége elkelt. Ezt csak tetőzte, hogy a Káspivári fejedelemséget Ojbársz örökölte, így Udinnak csupán Pannónia leendő fejedelemsége jutott, ahova oly sértődötten távozott, hogy soha többé nem jelent meg sem Ordoszban, de Bakát-Bugátban sem. Bagamér-Bendegúz fővezérsége alatt Udin-Odin vezetésével indultak meg a nyugati-hunok előőrsei Ordoszról az őshazába, a Kárpát-medencébe.

Vadna 255. fősámán és Vandalúz-Cöngölén-Cinaqó unokája

Kumánia (fekete-magyarok, szabíros híkszosz-kasszu-magyarik) fejedelme
Káma-völgye (fehér- avagy barszilos szavárd-badzsirt magyarok) fejedelme

A hunok fejedelmeinek e szereposztó vetélkedése igen bensőségesen fogalmazza meg azt a mintegy ötven évet, amelyben azonban nem akármilyen sorsfordító történelmi események történtek e lovas – leegyszerűsítő szemlélettel csak nomádnak nevezett – nép jóvoltából. Mielőtt azonban belekezdenénk a lenyűgöző történelmi idő összegzésébe az ARVISURA tükrében, e lovas nép életmódjának megértéséhez – kedves olvasóm – szeretném felhívni két apróságra a figyelmed. A rovók lejegyezték azt az egyedi és igen különös esetet, hogy Udin

soha többet nem jelent meg Ordoszban. Micsodát? Megismétlem: azt, hogy egy pannóniai fejedelem többet sohasem jelent meg az ázsiai Ordoszban! Nem tudjuk ugyan, hogy Atila hol született, de tudjuk, hogy Pannóniában nevelkedett, s minden akkori számottevő nyelvjárást beszélt és értett, mire aztán 17 évesen az ordoszi (!) beavatott képzésen is végzett Ázsia keleti felében! Érted már mit jelentett akkor és még évszázadokig, hogy valaki egy lovas „nomád” nép fejedelme? Egyszerűen fogalmazva: mintegy egymillió km² látótávolságot lóról nézve! Ezek után lássuk, mi is történt e messzelátó hun fejedelmek jóvoltából a világ történelmében.

Amikor a hunok ötösfogata (azaz vezetősége) III. Constantinnak bejelentette a 100-100 éves szerződések felmondását, Róma már rég kiűrtette az Aranyröges Birodalmat [Erdély], s a szerződés értelmében most ugyanezt kellett Pannóniában is megtegye. Figyelmeztették Rómát, hogy a hun seregek bevonulását ne gátolja, mert 48 tömény [tyumen - tízezer] lovasságot mozgósítottak a Melegvizes Birodalom teljes felszabadítására. Hunyor irányításával már javában folytak a saka-szkíta alapítású Boristénesben, a hun szövetségi Porog kamlik táborban és Szakszin besenyő-szavárd városrészekben a 4 éves tárkány [kézműves - főiskolai ma], 5 éves sámán [ma egyetemi] és 6 éves beavatott [tanfejedelmi - ma doktori] képzések és egy nagyobb arányú honfoglalási terv kidolgozása a keresztény és Mitrás [ld. Mátra!] hitű menekültek részvételével.

„... kibontották zászlaikat, megszólaltatták a kis és nagy dobokat,... és Iszá próféta háromszázhetvenharmadik évében csapataik egymás után elindultak... Végül is a Tiszán átkelő Hunor népe egyesült Hunornak azzal a népével, amelyik Adzsem padisahjával erre a tájra költözött és itt telepedett le.”

Részlet a Tárih-i Üngürüszből

A hunok 4404. medvetoros évében (Kr.u. 364.) vonultak fel az első kiképzett tárkányok a Kárpátok bérceire, hogy megtisztítsák az uzsoki, vereckeai, kőrösi, borgói, tölgyesi, gyimesi, ojtózi, tömösi, vöröszikurati [vöröstornyai] és kazáni szorosok átkelőhelyeit, s egy év múltán már 24 oktatási helyen kezdődött meg a 24 Hun Törzsszövetség vezetőrétegének képzése Alma-Atya [Almati] és Bugát térségétől Lóberc [Loeben] és Sóvár [Salzburg] térségéig.

A hunok 4410. medvetoros évétől (Kr.u. 370.) a kiképzett hun ifjúság egyre nagyobb csoportokban lépte át a római határt [limes], ami 10 év múlva gyakorlatilag meg is szűnt, amit az ordoszi sámánközpontban, mint a Nagy-Özönvíz utáni „Harmadik Nagy Honvisszafoglalást” jegyezték be. A 24 Hun Törzsszövetség Kr.u. 371-ben végzett ifjai a kiképzésben rangelső Mundzuk vezetésével Kabarföld központjában, Kassán léptek hadi szövetségre a 11 Melegvizes Birodalmi törzs ifjúságával. Mundzuk vette át a 12 törzsés Kabar Birodalom uralmát, melynek ősi kálságai [egyházi kerületei] és káljai a következők lettek:

Kálság	Nagy-kál és Kis-kál
1 Kabar-Szarmata	Mundzuk és fiai vették át e kálság és a birodalom vezetését
2 Pozsony	Boristénesben Burány rasna-etruszk feleségével és Vitadór és Surány kis-kálok Keszt Birodalmában
3 Osos (úz)	Gács és fia, Szerke kis-kál rasna feleségével, Oszlánykával
4 Saka-szkíta	az Egerben székelő Szólát , a Csörsz-vonalon állomásozó fia, Kerecsen kis-kál
5 Kabar (kvád)	a Kassán székelő és Porog várost építő Agili
6 Sajó-Ordosz	a vasművelő Pogony és fia, Kuckurondó kis-kál
7 Debrecen	Majtény és Szoboszló kis-kál
8 Békés	Gyula és fia, Bikis kis-kál
9 Tardos	az uruk-ummai Déva , kinek fiai a tokos bronzcsákányos Marosán, az arany- és bronzműves Tisán és a fazekas kulacsgyártó Dunán voltak a kis-kálok
10 Parajd	Kolozs három fiával
11 Jász-jazig	Tarna , és kabar menyétől származó unokája, Berény, a lófelszerelés mestere
12 Daha	Fogaras és Csagil nevű fia, mint kis-kál

A hunok gazdag hagyományú testvérekhez érkeztek a Melegvizes Birodalmának (Róma által nem uralt) északi és keleti kálságaiba, ahol uralkodni és élni sem jelentett gondot! A Tárih-i Üngürüsz ennek állított emléket!

A hunok 4415. medvetoros évében (Kr.u. 375.) a keleti és nyugati gótokkal és gyepidákkal 15 törzsre bővült „aranyíj” szövetség indította meg a hun seregek elővédjeinek felvonulását a római uralom és rabszolgaság teljes felszámolására, mikor Rómában senki sem tudta még, hogy a vandálok, gyepidahák (gyepidákok), markomanok, gótok és szarmata szövetségek a Római Birodalom alattvalói-e még, avagy már a hunokéi. Kr.u. 378-ban a nyugati-gótok a hunokat be nem várván elsőként indultak meg Hadrianapolisnál Constatinus Kelet-Római Birodalma ellen, így még vereséget szenvedtek, de a Római Birodalomban ekkor már egyre nagyobb zavart keltett, hogy a hunok mindenütt, ahol megjelentek, azonnal megszüntették a rabszolgaságot. Mindösszesen öt év múlva, a hunok 4420. medvetoros évében, azaz Kr.u. 380-ban örökletességi joggal törvénybe is iktatták a már 48 törzsös aranyíj szövetséget a Kárpát-medencében, azonban a Csepel-Szerémvár határt [limes] Kr.u. 385-ben hagyták el végleg a római légionáriusok.

A Kr.u. 390-ben indult képzésen az uruk-mani keresztény vallás tanításait követők, azaz az ataiszi mada-manda-magya (magyar), a rómaiak nyelvén: mandeus egy igaz Istenvallás tanítói megjósolták, hogy a képzés befejeztével a bőséges termés lehetővé teszi, hogy a Nyugati Hun Birodalom Gilgames erejével, a szeretet szavával, azaz öldöklés nélkül hódíthatja meg a világot. És öt év múlva az egész Hun Birodalom területén igen jó bő termés volt, aminek következtében a veszprémi sámánközpont és a szombathelyi [Szabiri-Szabari-Szomatvál-Sombatoásárhely] uruk-mani keresztény egyház öspöröse egész Pannónia területén hirdette Ruga sámán „hun” parancsát:

„... a limesz pannon legénysége a 4438. medvetoros évig (Kr.u. 398.) menjen haza kenyeret termelni, mert akit a hun áradat a határon talál, annak nem kegyelmez, megölik, mert a limesz vonalán maradt légiósokat ellenségnek tekintik, ... a 24 évesnél fiatalabbak álljanak be Upor vagy Ruga seregébe, avagy a 24 évesnél idősebb pannonokkal fogjanak hozzá termelni az elorozott földeken a harmadik honvisszafoglalás előkészítésére!...”

A 4430-4440. medvetoros évek (Kr.u. 390-400.) között a 24 Hun Törzsszövetség hadai ellepték a Selyem-utat és Magyaroktól Tabánig átvették a Selyem-út gondozását a szarmata-jazig és római légióktól.

Kr.u. 395-től, a Római Birodalom kettészakadásától, a pannóniai Rasna-Etruszk Szövetség végleg a hunok mellé állott és a rasna-etruszkok nagy része beolvadt a 24 Hun Törzsszövetség 72 pannóniai kálságába. A Melegvizek Birodalma újra egynyelvűvé vált. Udin fokozatosan Pannonföld ura lett, míg Ruga nevű fia Kabarföld fejedelmi családjából nőszülve északon, Upor pedig Tardos Birodalmában vette át az irányítást. Bagamér Bikis Birodalmába tette székhelyét. Így Hunyor fejedelem Ordoszból, Bagamér lovasfejedelem Pusztaszerről, Ojbársz Etilvárról, míg Oktár Jászvásárról várta Uruk-Dargin felvonulási parancsát.

A 4439. medvetoros év (Kr.u. 399.) őszétől a következő év tavaszáig Boristénes Nagyszaláján a Melegvizek Birodalmának 100 kálsági képviselőivel befejezettek kiáltották ki a hunok 3. honvisszafoglalását. Pannónia 72 kállal, Avária a bécsi, halasi, ibosi, sóvári, kalágéi, lóbérci, göröci, linhói, encsi, karatáni, azaz 10 kállal képviseltette magát, míg Kabária 12 kállal vett részt, míg Illír-föld 6 kálsága is megfigyelőket küldött. Mindeközben az Ordosz-Bugát-Boristénes képzései azt a célt is szolgálták, hogy a fejedelmi ifjak nyelveket tanulni etruszk-pannon ifjak kíséretében Bizáncba és Rómába is látogassanak. Udin szervezte a hunok felvonulását a Jász-síkságra, miközben Kr.u. 401-411-ig a széki- és kaza-hunok is bevonultak a Kárpát-medencébe.

A 4450. medvetoros év (Kr.u. 410. augusztus 15-20.) Aranyasszony ünnepére Upor kabarföldi fejedelem Egerbe érkezett és Ordoszból 3 tömény úz fegyverkovács készült a Melegvizek Birodalmába, a hunok nagy felvonulására, ugyanis a hunok új fővezére, Hunyor fia, Bagamér-Balambér-Bendegúz meghirdette a nyugati nagyvízig tartó „Nagy Harcot”.

Nos, húsz év múlva ilyen előzményekkel indult Buda és Atilla megmérettetése Ordoszban. Atilla volt az idősebb, azonban csalódottan kellett tudomásul vennie, hogy elvesztette a Nagy-Süánt is Bősárány 15 éves leányával, Deédessel szemben, azaz nem léphetett atyja, Bagamér fővezér örökébe. S miután a sámánelőzködésben öccse, Buda lett a győztes, már csak abban reménykedhetett, hogy az új aranyasszony őt választja férjének. És lőn. Réka asszony Atillát választotta férjének, ám – ki tudja miért? – akkor ez sem változtatott a helyzeten.

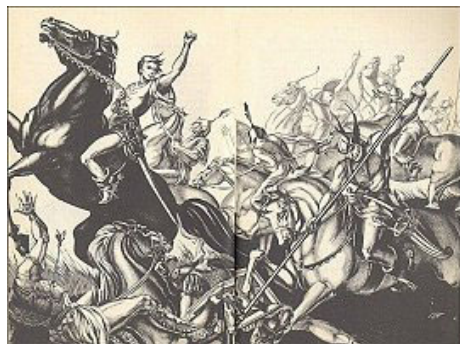
Bagamér parancsára Atilla Rómába ment, míg Buda vezetésével indultak meg a hatalmas hun seregek a keleti nagyvizektől a nyugati nagyvízig tartó Nagy Harcra. Mire a Kárpát-medence kapujába értek, Bagamér eltávozott az örök vadászmezőkre. Így lett a Kárpát-medencébe siető Atilla a fővezér-fejedelelem. Alig várta, hogy a Nagy Tanács döntésének megfelelő 55 tömény (azaz ötszázötvenezres) hun sereg megérkezzen Pusztaszerre, de 4-5 késlekedő törzsszövetségi tömény miatt az indulásnak sehogyan sem akart eljönni az ideje, ..., hacsak a szövetségre lépett gyepi-daha, germán-gót seregek a hiányzó töményeket pótolni nem képesek. Két év sem telt el, s a csatlósok létszáma elérte a kívánt mértéket, s Buda is megérkezett. Pontosabban, Jákó ordoszi fősámán önkéntes halála miatt a fősámán-fejedelelem érkezett már meg, aki viszont a döntő pillanatban leszavaztatta a csatlós töményeket, mondván: „5 tömény gót sereg sem tesz ki egyetlen tömény hun törzsszövetségi sereget”. Buda nem egyszerűen bátyját, Atillát, hanem az ekkor már hatalmas létszámban összegyűlt robbanásig feszült pusztaszeri hun seregek vezéreit, köztük a csatlós keleti gót és szász vezéreket fékezte meg. A lázadás mégis kitört, s hogy-hogy nem, a fősámán elesett.

Volt-e Atillának köze Buda halálához, avagy sem? Nem tudjuk, de belátjuk, ehhez nem kellett Atillának feltétlen köze legyen, ... hacsak az nem, hogy neki már tudnia kellett, hogy a csatlós idegen népeknek egy testőrség nélkül eléjük álló hun fősámán-fejedelelem nem „Isten”, hanem csupán egy fegyvertelen főember. S azok megtették, amit egy vérbeli hun sohasem. Bosszúról azonban, hideg, számító fejjel, ott, szó sem lehetett, ha együtt akarták tudni a Nagy Tanács által kimondott, tehát vissza nem vonható 55 töményes sereget. S akkor végképp értelmetlenül halt volna meg egyetlen öccse, ha mégis igaza lesz, s a két évig épített szövetségek felmondása miatt mégsem indul meg a sereg, ... hacsak Budának így is igaza nem lesz?! De Buda-Buzád-Belédnek igaza lett. A hun seregek a Nagy Csatában megingó, majd átpártolt csatlós gót seregek miatt vereséget ugyan nem szenvedtek, sőt, erkölcsi szempontból feltétlen győztek, de nyerni sem nyertek. És már ezt is vereségnek élték meg. A nagyvízig – a baszkorok kosi seregének kivételével – már nem jutottak el, ugyanis a zuhogó esőben virradattól késő éjszakáig elnyúló sárvéres küzdelemben a légiók gyűrűjében több sebből vérző Atilla életét is csupán Buda feleségének, Dunna-asszonynak rimalány serege mentette meg. S bár hajnalra már csak hunok álltak csatára készen, mégis oly hatalmas árat fizettek, hogy győztesen vagy sem, nem volt már érdekes. Nem nézve, ki kinek sebesültje, mindannyit ellátva, összeszedve – a nyugati krónikákban erről persze szó sem esett – egyszerűen hazamentek, haza, a Kárpát-medencébe. Ez volt abban a győzelemben a döntetlen.

Az ózdi Nagy-Szalán aztán kinyilvánították az ítéletet. Atilla tévedett, bárhogyan is próbálta az áldozati üstöt elhagyó Nekesére, a Buda halála után fősámánválasztott fegyverkovács fejedelemre hárítani a kudarc ízű történetet. Atilla tévedett, de le nem győzött, s életében fővezérként más szóba sem jöhetett.

A következő évben, abban az évben, mikorra megboldogult öccse, Buda-Bede-Beléd-Buzád a Nagy-Csatát engedélyezte, azaz a Sárkány Évben, a jegyben, melyben hunok még csatát vagy ütközetet sem vesztek, azaz Kr.u. 452-ben Róma ellen készülődött a rettenthetetlen sereg. „Isten ostora” indult Róma ellen. Tudta minden hun, a földkerekség minden épeszű embere, ha Atilla megindul, akkor senki és semmi sem állíthatja meg. Ugyanúgy tudta ezt a Pannóniában nevelkedett gyermekkori játszótársa, a „döntetlenként” megénekelte Nagy-

Csatából kivonult ellenfele, Aetius is, aki Róma védelme helyett, maradék seregével már el is hagyta a latin szigetet. A hunok felszabadító serege pedig Róma felé közeledett.

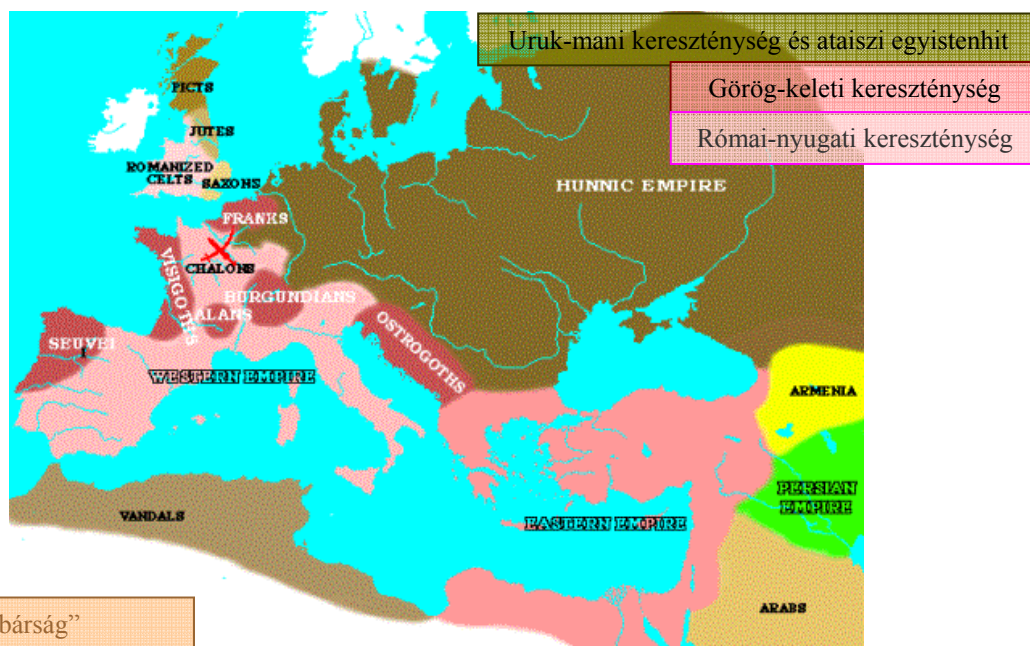
Atila előtt Róma kapuja, azaz a nyugati „világ” kapuja kitárult, s az egyházi főségek térdepelve könyörögtek, hogy „Isten ostora” ne sújtsa gyermekére. Nos, olyat élt meg a világtörténelem, ami szinte hihetetlen. A hatalmas fővezér, a „világ ura” olyat tett, ami kivételes. Már-már emberfeletti, avagy embertelen. Nem dülta fel Rómát. Nem rabolta el összes kincsét és asszonyát. Nem ült a „világ trónjára” sem, sőt, a tárt kapun belülré harcos hunnak egy lépést sem engedélyezett, csupán egy mondatot vetett oda a hunok aranyasszonyának, Nekese

fősámán feleségének, az ordoszi nagy vetélkedőn, a Nagy-Süánon először és utoljára felette győzedelmeskedő Deédesnek: „Hallod-e Deédes húgom! Eredj és egyezkedj a fekete szoknyások seregével! Hátha megértitek egymást! Én szoknyás haddal nem tárgyalok, s nem egyezkedem!”

A Deédesnek felajánlott kincseket és Róma összes elbocsátott rabszolgáját seregébe gyűjtve Atila hátat fordított a „Világ Közepének” nevezett „fészeknek” és visszatért a Világ Közepébe seregével és népével. A Pilis-hegységben doboltatta ki az ítéletet: „Bevégeztetett! A rabszolgaság ezennel eltöröltetett!”. S a következő évben – nyugati, avagy római segédlettel – a dobszót dörgő lelke is követte – mondják – fel, az égbe [állítják ma is a vének: „a Pilisben, ha dobszó hallik, akkor szabadul a lélek”]. S Deédesselel megkezdődött az „Aranyasszonyok kora”, a kor, mikor az aranyasszonyok még fővezérek is lettek a Kárpát-medencében.

Atila nem volt fősámán, még Buda halálával sem lett az, ám olyan hadvezérként tisztelte a kor és tiszteli máig a történelem, mint aki egyetlen csatát vagy ütközetet sem vesztett egész életében. S bár a rabszolgaságot nem egyszerűen ő, hanem a hunok közel százéves (Kr.e. 362-452) felvonulása szüntette meg, mégis „A KIRÁLY” névvel őt illeti a történelem, aki végül magát is legyőzte. Fiai, Csaba, Dengezik és Ellák (mint az ABC-t) írták tovább a hun történetet, míg Buda fia, Aladár újakezdte, amit még lehetett, de nem a Kárpát-medencében.

Ha volt, hát ez volt Atila és Buda ellentéte vagy küzdelme, ha egyáltalán ellentét lehetett. A fősámánság tömény ideje került a fővezérség tömény erejével időnként szembe, ahol egyik sem győzhetett, avagy veszthetett, csupán a küldetését teljesítette. Ez látható itt lenn, a képen.

A száműzött fejedelem

A fehér-hunok 48 zászlós nemesi családjának Kr.u. 425. évi kivonulása Ordoszból, annak minden kincsével a Hun Birodalom végleges elszakadását jelentette Belső-Ázsiától, még ha a kivonulást eredetileg, csak a beavatott kegyhely, a központ nyugatra mozdításának tervezték is, azaz biztonságosabb, a nyugati nagyvízig meghirdetett harchoz igazodó új földrajzi központ létrehozásával is magyarították. A Keleti-Hun Birodalomban maradt törzsek soha nem tudták elfogadni és megbocsátani az ordoszi központ kincseinek elmozdítását. Hunyor hűgának, Bósárkány aranyasszony férje, Jákó, a hunok 265. fősámánja az Etilnél (Volgánál) balesetet szenvedett, így ugyan Ordoszban maradt, de Kr.u. 435-ben, valószínűleg az ellentétek éleződését látva, önkéntes tűzhalállal áldozta fel életét a hun birodalom eszmei egységének megmentése érdekében. Ettől kezdve Budát, azaz az ordoszi örökséget magukénak tudó nyugatra vonult fehér-hunok által választott fősámánt tekintették hivatalosan a hunok 266. fősámánjának, azonban Ordoszban a megnövekedett befolyású ujgur-türk-mongol-besenyő törzsek Ujgurt választották fősámánnak, ahol ettől kezdve folyamatosan külön fősámánt tiszteltek, amíg Ujgur ükunokája, Ujgur-Báj kísérletet nem tett a kettészakadt hun birodalom újraegyesítésére. A hun rokonság révén megerősödött 100 és 300 családos ún. kitaj és kinaj uralkodóházak ezt már semmi esetre sem engedhették. Megkezdődött az évszázadokig tartó és hatalmas birodalmakat (Heftalita, Ujgur, Turán, Türk, Zsuán, Kazár... birodalmakat) szülő keleti-hun-kínai háborúk kora, aminek következtében megállíthatatlanul folytatódott a fehér-hun maradvány törzsek, az ősi avar uralkodóházak vezette hun népek több hullámban történő nyugatra mozdulása, s velük a népek tengere, a hunok, jászok, avarok, kunok és besenyők nagy vándorlása „vissza” a legendás őshazába.

E visszavagyódás első felvonása fejeződött be a hunok felvonulásával. Egyetlen csatát sem vesztek, de a „Nagy Harcot” a nyugati nagyvízig már nem fejezhették be, mivel elhunyt Buda fősámán, majd Atilla fejedelem. A Kárpát-medencében székelő nyugati hunok Nagy Tanácsa Buda fiát, Aladárt tette a hunok fősámán-fejedelmévé megszegve vagy megkerülve az ősi törvényt, hogy a választást a jelöltek előzködésének szabad versenye előzze, azaz erősítse meg. A széki-hunok Atilla fiát, Csabát követelték, de a fővezér-fejedelem sem ő, hanem bátyja, Dengezik lett. A nagy hun belháború, a hunvész elkerülhetetlen volt a példa nélküli eljárás és a „döntetlenek” megélt Nagy-Csata romboló emléke miatt. A már cél nélkül, de hatalmas tömegben jelenlévő hun ifjúság egymásnak esett. Aladár kaza-hunjai és az őket támogató csatlósok fölénybe kerültek, ám a jász-szarmata támogatású széki-hunok legyőzhetetlenségével semmit sem kezdhettek. A hunvész véget nem érő mérsárlássá fajult, melynek Nekese fősámán és Deédes aranyasszony csak akkor vethetett véget, mikor az egyik fél, ez esetben a széki-hunok, majd kivesztek. A Nagy-Tanács döntését meg nem változtathatták, de Aladárnak és Dengeziknek sem lehetett maradása a Kárpát-medencében.

A széki-hunok irtását az őslakosok nem tudták megbocsátani, sőt, még a Turgai-kapuban állomásozó avar-magyarok sem. Aladár kaza-hun seregét megállították, s nem engedték a turgai avarok földjére. A Kárpát-medencében az aranyasszonyok uralkodtak Buda özvegye, Dunna-asszony, Deédes aranyasszony és Atilla özvegye, Réka aranyasszony vezetésével. Sokan tartották Atilla fiát, Csabát a hunok fővezérének, de ő is „eltűnt” seregével délen vagy keleten.

A még 15 évesen, Atilla előtt Nagy-Süánt nyerő Deédes három férjéből csupán Nekese élte túl a harcos éveket, akit, ha hivatalosan nem is, de haláláig a hunok fősámánjának tiszteltek szerte a Kárpát-medencében, még ha névleg Aladár viselte is a hun fősámáni címet. Mivel azonban Aladár előbb halt meg, mint Nekese, a Nyugati Hun Birodalomban 269. fősámánként Szögedet jegyezték be, de az őshazában továbbra is Nekese gyakorolta a tisztséget. Így történhetett, hogy csak Nekese halála után egységesült újra a már egyébként is nyugati és

keleti birodalomra szakadt hun közösség nyugati fősámánsága, mikor Szankát választották meg a hunok 270. fősámánjának Kr.u. 508-ban.

Ezt a hunvészt azonban a közösség évtizedekig szenvedte még, egészen a Gilgames-ház új hullámának, Bajánnak és Batbajánnak (Kr.u. 568.), Alpár-Atarnak (Kr.u. 580.), majd II. Alpár-Szavárd-Batbajánnak (Kr.u. 670.) megjelenéséig, a határvédő bát-bajánok koráig, avagy a saka-szkíta-hun-avarok 3. Égi Birodalmának, az Avar Birodalomnak megalakulásáig.

Voltaképpen, így ért véget a hunok történetének egyik legfurcsább fősámánsága, s talán a Nagy Hun Birodalom Hangonnyal és ikreivel, Hunyorral és Magyarokkal jelzett utolsó fellángolása, amiből azért új országok születtek, hogy el ne feledjem! A száműzött fősámán által alapított Kazah[un] is ezeknek egyike. Ők is így emlékeznek. Hogy, hogy nem, még igazuk is lesz. Az ARVISURA alapján a történelem az már csak ilyen.

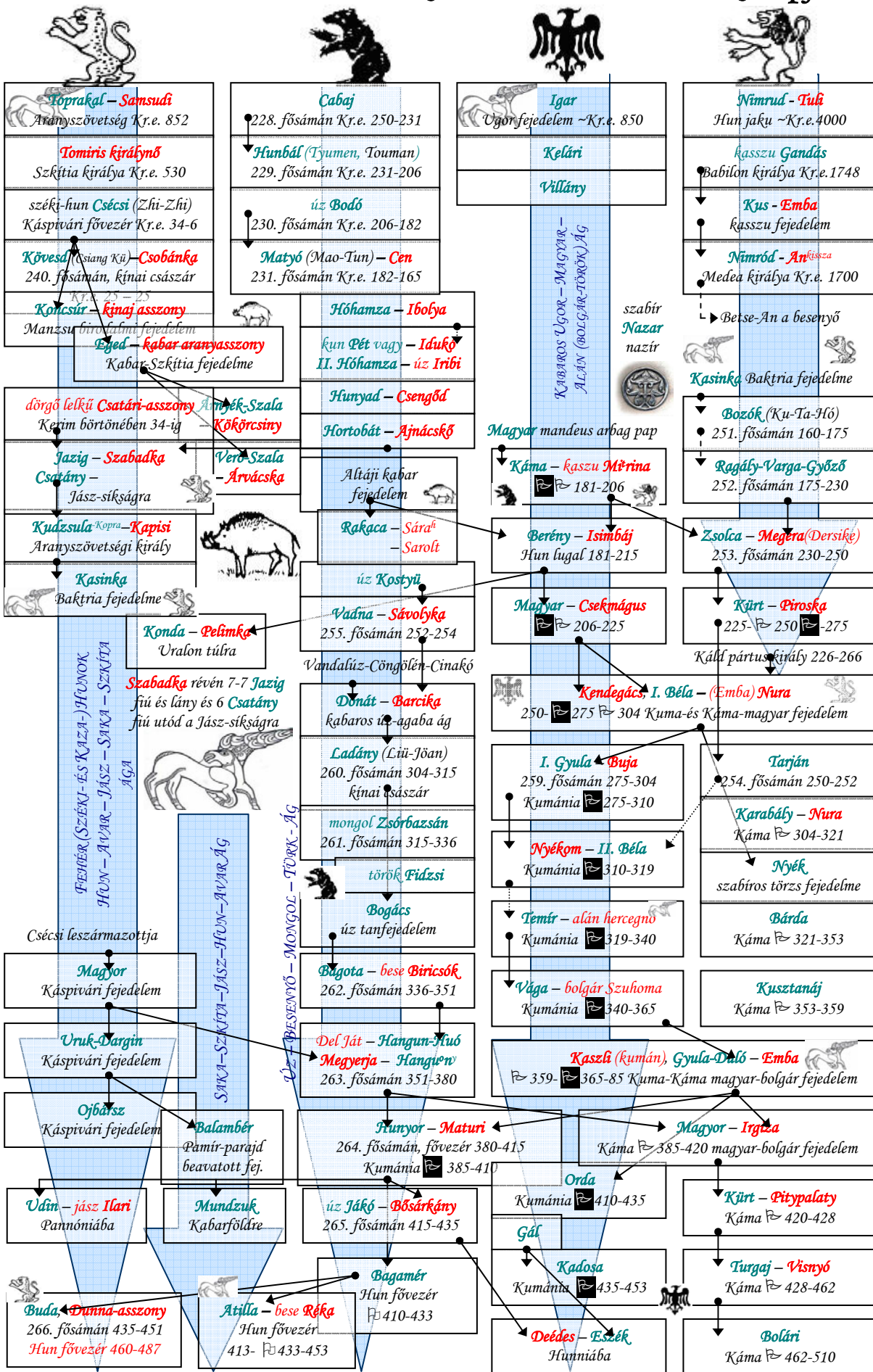

Sokan kérdezik manapság, magyar volt-e Atilla és Buda? A válasz könnyűnek tűnhet, hiszen az egyik legszebb írásbeli emlékünknél, a Képes Krónikánál Atilláról csakis, mint magyar királyról emlékszik meg. Azonban az Arvisura alapján, nekem más a véleményem.

Pontosítsuk a kérdést! Hogyan is értjük? Magyar volt-e a származásuk, címük, rangjuk, vallásuk vagy a nyelvük? Nyelvük alapján könnyű a helyzet, hiszen mindkettőjüknek a hivatalos hun nyelv, az úz-magyar volt az anyanyelve, amely nyelven a pannóniai és ordoszi képzésen is beszéltek, ahogy a rokon népek mind a Kárpát-medencében. Buda mégis vérbeli hun volt minden más téren, ugyanis a hun fővezér fiaként nagyapjának, az úz-besenyő-házi Hunyor hun fősámán-fejedelmnek volt egyenes ági örököse névben és címben egyaránt. S, ha hun volt, akkor magyar is, vagy mégsem? Nos, Atilla esete megmutatja, hogy mégsem oly egyszerű a válasz e kérdésre. Atilla sokkal közelebb állt ahhoz, hogy ne csupán az anyanyelve, hanem hitvilága, szelleme és címe is magyar legyen, ugyanis ő örökölhette volna nagyapjától, Hunyortól a Magyar Törzsszövetség fekete- avagy szabíros-hikszosz-kasszu magyar ágának fejedelmi címét a hun fősámánság helyett. Azonban nem ő lett a fekete-magyarok fejedelme. Ugyanis, Ordosz parancsára éppen ekkor vált el élesen a magyarok sorsa a hunokétól azzal, hogy Hunyor ikerfivérének, Magyar-Magyar bolgár-magyar-magyar népe a „Nagy Harcban” közvetlenül részt nem vehetett. Atilla, vagy tán apja, Bagamér döntött sorsa felett, azaz míg Atilla elvonult kis létszámú, de erős magyar királyi szkíta [roxolán] testőrségével, más kapta a magyar fejedelmi címet helyette, s apja halála után a hun fővezérséggel sorsa eldöntetett, hun lett végérvényesen. Azaz „magyar” helyett az „isten ostora” Atilla lett. Atilla és Buda hitvallása, küldetése és szellemisége, tehát, nem lehetett egészen „magyar” mégsem. Más volt és lett a magyarság, e néhány száz éves nép, de több ezer éves „gyülekezet” küldetése. Hogy micsoda? Azt majd egy másik jegyzetben részletezem, foglalom össze, mely az ARVISURA jegyzetek, talán, egyik legmeghökkenőbb összegzése leendő. Addig azonban, még azt is tisztáznunk kell, mi is igazán az ARVISURA hiedelem és nyelv, a rege valódi üzenete ... természetesen sajátos szemmel ... legközelebb!

Kedves olvasóm! Atillára és Budára ettől még büszke lehetsz, mi több, éppen te, s éppen ettől lehetsz büszke, mert nincs más a nap alatt, aki rajtunk, magyarokon kívül hozzájuk közelebb lehet, ezt biztosra veheted, bármennyire is próbálják kisajátítani újabban más ajkú történészek! Magyarok voltak, avagy sem, számunkra, magyaroknak mégis e kettő, a „nagy folyam” és „éltető föld”, ők ketten, **Atilla és Buda a szkíta-hunok legfőbb hagyatéka!**

A Hun Birodalom Uralkodóházai az Arvisurák alapján

NIMRÓD - GILGAMES-FÉLZI FEJEDELMEK VEZETTE SZÜMÉRKOS KASSZU (GARAVU-Z-KUN)-SZAVYARD-BESENYŐ ÁG

